

Коли життя ти не учасник,
А тільки свідок віддаля,—
Дарма чекатиме прекрасних
Від тебе подвигів земля.

Твої слова, не вмий потом
Непогамовного труда,
Пролинуть непотрібним льотом,
Не залишаючи слід а.

Не допоможе ані рима,
Ані метафора складна:
Поезія — це праця зрима,
Це думки смілої весна.

Як хочеш від людей шаноби,
Любов і гнів бери у путь,
А то лиш допотопні сноби
Твою поезію приймуть.

Коли слова для тебе — грище,
Звукосполучення нове,—
Тебе народ, суддя найвищий,
Марнописателем назве.

1951